

ВЪЗГЛЕД

ИНФОРМАЦИОНЕН СПЕДПРАЗДНИЧЕН ВЕСТНИКЪ

Редактор: Г. Боршукوف. Годниш. абонаментъ 60 лв., за чужбина—100 лв. Обявления на II. III. стр.—4 лв. на кв. см., IV стр.—5 лв. на кв. см. I стр.—10 лв. на кв. см., въ хрониката—10 лв. на редъ, текстъ също: каре въ хрониката—6 лв. на кв. см. Редакция и администрация ул. „Веслецъ“ 5. Телефони: 2-12-26 и 2-56-55. Празни. тел. 2-12-26

НОВИ ИМЕНА ВЪ ЛИТЕРАТУРАТА НИ

През последните две-три години въ литературата ни се явиха няколко нови имена. За голямо съжаление, критиката не ги отбелязва на време. Едва въ последните книжки на някои списания се явиха отзиви, които, обаче, сж плодъ повече на странични читателски възторзи, отколкото на редакционни „търсения“.

Критиците у насъ смътатъ за пръвъ свой дългъ, така поне изглежда, да се занимаватъ повече съ утвърденитъ имена или съ своитъ редовни „наложени“ сътрудници, отколкото съ младитъ сили, които растатъ въ общата литературна нива. Защото, наистина, е трудно да се търсятъ и откриватъ надеждитъ сили средъ толкова плевели и съмнителни „кълнове“. Инакъ и не може да се обясни, напримеръ, дото такива талантливи писатели като ПАВЕЛЪ ВЕЖИНОВЪ, ЕМЕЛИАНЪ СТАНЕВЪ, ПЕТЪРЪ СЛАВИНСКИ и НИКОЛА ЙОНКОВЪ дълго време тръбваше да чакатъ — и още кой-кой чакатъ — да ги забележатъ и посочатъ на читателитъ, макаръ че сж печатили вече сума работи изъ вестници и списания и сж издали такива хубави работи въ отделни книги.

Павелъ Вежиновъ, единъ рѣдко талантливъ белетристъ, съ здравъ общественъ мирогледъ, съ свежъ, образенъ езикъ и тънка наблюдателностъ и до сега е „земя непозната“ за мнозина, които иматъ претенции да познаватъ всички значителни прояви въ литературата ни. Той е авторъ на две книги: „Улица безъ паважъ“, разкази, и единъ хумористиченъ сборникъ, издаденъ отъ съ злополучно „сътрудничество“ на посредственъ драскачъ, скритъ подъ претенциозното име на Горьневски герой-босякъ. Трѣбва да се съжалева, че изданието на „Улица безъ паважъ“ по обемъ и форма е подъ всѣка критика. Прилича на малка тетрадка и съдържа само няколко отъ разказитъ на даровития авторъ. А той заслужаваше и можеше да издѣлѣ съ обемистъ и спретнато издѣленъ сборникъ. Защото въ литературата не всѣкога „хубавиятъ конь се познава и подъ дринявия чулъ“.

Преди две години излъзоха отъ печатъ разкази отъ ЕМЕЛИАНЪ СТАНЕВЪ подъ заглавие „ПРИМАМЛИВИ БЛѢСЪЦИ“. Станевъ има чудния даръ да разказва увлѣкателно и да подхваща издълбоко, да наблюдава и да вижда както малцина писатели у насъ виждатъ. Има и усѣтъ да осмисли обществено разказитъ си, но този усѣтъ трѣбва да се изработи въ мирогледъ, защото — така авторътъ може да се отплесне по нѣкое наподолинище. Между него и Вежиновъ има много общо въ тънката наблюдателностъ и въ сочното разказване. Въ долавянето и изразяването на известни подробности и у двамата има нѣщо Елиътъ Пелиновско.

ПЕТЪРЪ СЛАВИНСКИ е авторъ на три драми: „Фрина“, „Клеоменъ тирантъ“ и „Шириней“. Авторъ е и на няколко извънредно оригинални и силни „сатирични монолози“. По осмисленостъ, по постройка, по охарактеризиране на отделнитъ герои и по естественото и напрегнато развитие на действието, неговитъ драми не стоятъ по-долу отъ най-хубавитъ драматични произведения въ литературата ни. Но никой отъ нашитъ известни критици не се е сътилъ до сега да напише две ласкави, насърчителни, обективни думи за този толкова надежденъ и даровитъ драматургъ и поетъ.

За НИКОЛА ЙОНКОВЪ въпросътъ е малко по-другъ. Той е печатилъ само няколко отделни стихотворения и едва преди месецъ издаде сборникъ-стихове „Моторни пѣсни“. Но и за това кратко време сборката му трѣбваше да бѣде отбелязана поне съ два реда. Защото такива темпераментни, обиграни, наситени съ социаленъ патосъ стихотворения не се явяватъ всѣки денъ.

Отъ тѣзи думи не трѣбва да се вадя заключение, че всичко у тѣзи млади автори е свършено. Тѣ иматъ слаби мѣста, съ които тепърва ще се броятъ. Но тѣмъ току критиката трѣбва да си влѣзе въ ролята: да ги открива, да ги поправя, да ги „чисти“ отъ лошитъ имъ прояви, да ги напътва и насърдава.

ГЕОРГИ КАРАСЛАВОВЪ

ПОЗНАВАШЪ ЛИ ТИ

ЕДИНЪ МЪНИЧЕКЪ ХУСЪ, КОЙТО НЕ СТАНА ГИГА НА ДЯВОЛА, НО... ПАНАЙОТЪ НЕ ДОСТОЕНЪ. ИВ. ПАСТУХОВЪ, МИХ. ДИМИТРОВЪ АЛ.

Въ дни съдбоносни, въ дни на крушение дни на слабостъ — дълото на Василъ Левски победата на свободата и правдата.

Националната ни революция, родена изъ д народъ, съ цѣлия си наивитетъ и романтика, но име съ такава мощъ и съ толкова нравств ля — името на Левски.

Съ проникателната яснота на гения, Апост на прѣката революционна борба, въздигайки с роденъ народенъ водачъ.

Така името му стана легенда. Тази огнена де разказвала вѣчно отъ поколение на поколения ма по-цѣлостна личностъ въ новата история на тази на Левски, гениалниятъ организаторъ-револю триотъ и гражданинъ.

(Даваме извадки отъ статии и изследвания з родави въ листа „Василъ Левски“, издание на торическо д-во по случай годишнината отъ общо стола. Листътъ е новъ пененъ приносъ къмъ ностъта и дълото на Левски).

ПОЗНАВАШЪ ЛИ ТИ ВАСИЛА ДЯКОНА!

Василъ Левски умрѣлъ на 35—36 възраст. Той имаше почти срѣденъ ръстъ, пълнетъ въ снагата, съ извънредно широко чело, съ продълговата приятна физиономия, очи сини, мустаци тънки, ясно жълти (почти бѣли), коса тоже жълта. Отъ понапредъ, докато не билъ се компромиралъ, той билъ много понаженъ и здравъ, но отпосле захраналъ малко по-малко да изпада. Той разбралъ своята важна задача, и затова живѣлъ по строги правила. Ракия, вино и тютюнъ не туряше въ устата си. За нѣжния полъ и други щаци и дума не отваряше, а и другиму забраняваше да говори въ негово присѣствие за това. Говорѣше езици: български, сръбски, ромънски и твърде малко турски. Покрай другитъ свои трудни занятия, той обичаше презъ свободнитъ си часове да се занимава съ четене. Най-много четѣлъ вестницитъ на Любенъ Каравеловъ, които му носѣли тинитъ куриери, и „Македония“ на дѣдо Славейковъ.

Годнитъ смутове, на които бѣли следъ смъртта на Левски, ни следъ смъртта на Левски, една голѣма частъ отъ тѣхъ се дължи на тая последния. Ако не бѣше той да събуди най-рано заспалия духове, то ние не сѣхме да имаме Априлското въстание. Участвувахъ въ приготвянето на това последното и видѣхъ до колко народътъ бѣше подготвенъ още отъ времето на покойния Дяконъ, — отъ бащата на апостолитъ.

— Познавашъ ли ти Васила Дякона? Той говорѣше така и така, — казваха селянитъ, изъ чиято паметъ не бѣше изчезналъ героята.

Захари Стояновъ

ЕДИНЪ МЪНИЧЕКЪ ХУСЪ КОЙТО НЕ СТАНА ГИГАНТЪ

Въ повестта „Немили-недраги“ Вазовъ ни дава една по-обща, по-пълна и по-реалистически издържана характеристика

цията си. И та излѣзе победите спѣшки, огорченъ силенъ да победствотъ отъ вѣтритъ организацията. „Хусъ, който не зашто нѣмаше да се развѣтри, проф.

НИЕ НЕ ОТКРИВА МОЩТА И НО

У Левски се о тельно убеждени разчитатъ на др българитъ трѣбватъ на себе си Левски постоя и твърдо на св „Чисто народни се, докато вече своя си народъ тогава нека ги! Ако той не случумре въ народъ Тука е праведнине“. Той, обаче не вижда, че просъ не ще се чисто български лирано. Но въ оложението на Ф потърсятъ руск увѣрението му, тайството на Н. да я получатъ, ка: „Дай Боже да помогне и да шата република, публикации гон смъртъ въ окнатъ ва, че той не щ стави, но не ще то не му се каж сж тамкашнитъ които даватъ г деликатенъ и ва който е като чедруги предмети; ложи, води след и други и въ рм гледача... Ний, помощта и отъ ме си предначер

ЛЕВСКИ СЪ КАРАВЕЛОВЪ